R. 1922.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 18. 30 grudnia 1922 r.

TREŚĆ:

Do Pana

D-ra JÓZEFA RACZYŃSKIEGO

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

w Warszawie.

Przychylając się do przedstawionej mi prośby o dymisję, zwalniam Pana z urzędu Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Równocześnie poruczam Panu dalsze pełnienie dotychczasowych funkcyj aż do chwili powołania następcy.

Prezydent Rzeczypospolitej
G. Narutowicz

Prezes Rady Ministrów:
J. Nowak

Warszawa, dnia 14 grudnia 1922 r.

(„Monitor Polski" № 286 z dnia 16.XII 1922 r.).

Do Pana
D-ra JÓZEFA RACZYŃSKIEGO
w Warszawie.

Poruczam Panu kierownictwo Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Prezydent Rzeczypospolitej:
w z. *M. Rataj*
Marszałek Sejmu.

Prezes Rady Ministrów:
Sikorski, gen. dyw.

Warszawa, dnia 16 grudnia 1922 r.

(„Monitor Polski" № 287 z dnia 18.XII 1922 r.).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 27 listopada 1922 r.

w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia o organizacji i zakresie działania okręgowych zarządów lasów państwowych.

Na podstawie art. 15 i 27 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf piąty rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. w przedmiocie organizacji i zakresu działania okręgowych zarządów lasów państwowych (Dz. U. R. P. № 114, poz. 753) uzupełnia się przez dodanie po punkcie o) punktu p) treści następującej:

„p) likwidacja serwitutów, ciążących na lasach państwowych, o ile wartość roczna korzyści serwitutowych, jakie użytkownicy tracą z tytułu likwidacji przysługujących im służebności, nie przekracza wartości trzech tysięcy metrów sześciennych drewna użytkowego, ustalonej według cen wskazanych w taryfie urzędowej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 106 z dn. 7.XII. 1922 r. poz. 982).

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 26 listopada 1922 r.

w przedmiocie uchylenia na obszarze Ziemi Wileńskiej 5% opłaty skarbowej od sprzedaży i eksploatacji lasów.

Na zasadzie art. 6 punkt 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 roku w przedmiocie podwyższania i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się na obszarze Ziemi Wileńskiej moc obowiązującą rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 5 listopada 1919 r. w przedmiocie opłat skarbowych od umów dotyczących sprzedaży lasów (Dz. Urz. Zarz. Cyw. Z. Wsch. № 30 poz. 322), wraz z uzupełnieniem tego rozporządzenia, zawartem w dekrecie № 301 Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej z dnia 29 lipca 1921 roku (Dzien. Urz. Tymcz. Kom. Rz. Litwy Środk. № 27).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Jastrzębski

(Dziennik Ustaw № 106 z dnia 7.XII 1922 r. poz. 991).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 25 listopada 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Kolei Żelaznych, Robót Publicznych i Zdrowia Publicznego w przedmiocie tymczasowego dozoru weterynaryjno-policyjnego nad transportami zwierząt i surowych produktów pochodzenia zwierzęcego, przewożonych drogami żelaznemi i statkami na obszarze Ziemi Wileńskiej.

Na mocy art. art. 1093, 1094, 1100, 1107, 1117, 1142 i 1146 ustawy lekarskiej (Zbiór Praw Ces. Ros. tom XIII, wydanie 1905 roku) zarządza się w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Kolei Żelaznych Robót Publicznych i Zdrowia Publicznego co następuje:

§ 1. Na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego Ziemi Wileńskiej stosowane będzie rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Kolei Żelaznych, Robót Publicznych oraz Zdrowia Publicznego z dnia 14 maja 1920 r. w przedmiocie tymczasowego dozoru weterynaryjno-policyjnego nad transportami zwierząt i surowych produktów pochodzenia zwierzęcego, przewożonych drogami żelaznemi i statkami na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248), przyczem uprawnienia przysługujące w myśl tego rozporządze-

nia wojewodzie, przysługują na obszarze powiatów, wymienionych w niniejszym paragrafie, Delegatowi Rządu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

Minister Kolei Żelaznych:
Ludwik Zagórny-Marynowski

Minister Robót Publicznych:
Łopuszański

Minister Zdrowia Publicznego:
Chodźko

(Dziennik Ustaw № 112 z dn. 20.XII 1922 r. poz. 1022).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 5 grudnia 1922 r.

w przedmiocie zmiany norm pieniężnych, wymienionych w punktach c), d), e). f), g), h) § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. o organizacji i zakresie działania okręgowych zarządów lasów państwowych.

Na mocy art. 27 dekretu o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. z r. 1918 № 1 poz. 1) oraz § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. w przedmiocie organizacji i zakresu działania okręgowych zarządów lasów państwowych (Dz. U. R. P. № 114 poz. 753) zarządza się co następuje:

§ 1. Wymienione w punktach c), d), e), f), g), h) § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1920 r. w przedmiocie organizacji i zakresu działania okręgowych zarządów lasów państwowych (Dz. U. R. P № 114 poz. 753) normy pieniężne zostają podwyższone do wysokości odpowiadającej wartości 1000 m^3, zaś w punkcie e) tegoż paragrafu—wartości 100 m^3 sosnowego drewna użytkowego o średnicy zrównanej 35 cm I-ej klasy wartości według cen taryfy urzędowej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 112 z dnia 20.XII 1922 r. poz. 1023).

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego

z dnia 1 grudnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych i Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie zbycia lub zamiany nieruchomych majątków, które przeszły lub przejdą na rzecz Państwa w myśl ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. z r. 1920 № 70, poz. 467).

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. w przedmiocie zbycia lub zamiany nieruchomych majątków, które przeszły lub przejdą na rzecz Państwa w myśl ustawy z dnia 15 lipca 1920 roku o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu Traktatu Pokoju, podpisanego w Wersalu dnia 28 czerwca 1919 r. (Dz. U. R. P. 1922 r. № 67, poz. 602) zarządza się co następuje:

§ 1. Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego ogłasza w Monitorze Polskim spis nieruchomych majątków, które zostały zatrzymane na rzecz Państwa w myśl p. „b" art. 2 oraz art. 10 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r (Dz. U. R. P. № 70, poz. 467), a które są przeznaczone do zbycia lub zamiany w trybie ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 602).

§ 2. Wymienione w powyższym paragrafie ogłoszenie winno zawierać następujące wiadomości:

1) nazwę majątku oraz województwa, powiatu (starostwa) w jakim majątek się znajduje, najbliższą stację kolejową, urząd pocztowy
2) obszar i charakterystyczne cechy danego majątku (rolny, leśny fabryka, nieruchomość miejska i t. p.);
3) imię i nazwisko osoby do której majątek należał przed likwidacją;
4) cenę kupna i wadjum, wysokość którego określa Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego;
5) w jakim terminie reflektanci na nabycie mają zgłaszać swe podania;
6) wskazanie właściwego urzędu, do którego reflektanci na nabycie majątków składają podania oraz które udzielają szczegółowych informacyj.

§ 3. Po upływie terminu przewidzianego w p. 5 paragrafu poprzedniego komitety likwidacyjne przystępują do ustalenia listy kandydatów nadających się na nabycie majątków.

Ustalenie listy kandydatów winno być dokonane najdalej w terminie dziesięciodniowym po upływie terminu przewidzianego w p. 5 § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Przy rozważaniu listy kandydatów w komitetach likwidacyjnych niezbędna jest obecność przewodniczącego komitetu likwidacyjnego oraz delegatów ministerstw: Skarbu, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Spraw Wojskowych i Głównego Urzędu Ziemskiego oraz delegata ministerstwa do właściwości którego należy przeznaczony do zbycia majątek o tyle, o ile tenże nie wchodzi do komitetów likwidacyjnych jako stały ich członek.

§ 5. Przy ustalaniu listy kandydatów w myśl § 3, o ile chodzi o majątki ziemskie powyżej 180 ha, stosowana będzie kolejność następująca:

1) grupy osadnicze,
2) instytucje upoważnione do parcelacji,
3) inne polskie osoby fizyczne i prawne.

Instytucje upoważnione do parcelacji oraz osoby prawne winne przedstawić przy zgłoszeniu się o nabycie zaświadczenie Głównego Urzędu Ziemskiego o braku przeszkód do nabycia.

§ 6. O ile w ciągu tzydziestu dni od dnia ogłoszenia w myśl §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia nie wpłyną zgłoszenia ze strony reflektantów kategoryj w p. p. 1 i 2 poprzedniego paragrafu omawianych, wolno będzie majątki takie zbywać bez zachowania kolejności w paragrafie poprzednim przewidzianej.

Przy równych warunkach, tak przy objektach powyżej jak i poniżej 180 ha pierwszeństwo mają inwalidzi wojsk polskich oraz osoby, które się w szeregach wojsk polskich odznaczyły.

§ 7. Po ustaleniu listy kandydatów w myśl § 3 niniejszego rozporządzenia komitety likwidacyjne niezwłocznie przekazują listy te Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego w terminie 14-dniowym od dnia przekazania mu wyżej omawianych list ostatecznie oznacza osobę z pomiędzy kandydatów na liście umieszczonych, z którą należy spisać kontrakt sprzedaży.

§ 8. Po oznaczeniu w myśl poprzedniego paragrafu kandydata na nabycie majątku właściwy urząd likwidacyjny w porozumieniu z Prokuratorją Generalną spisuje kontrakt sprzedaży z nabywcą z zastrzeżeniem zatwierdzenia tegoż przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego i Ministra Skarbu w myśl art. 2 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67, poz. 602).

§ 9. Ostateczne zatwierdzenie kontraktu sprzedaży przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego i Ministra Skarbu w wykonaniu art. 2 ustawy z dnia 28 lipca 1922 roku (Dz. U. R. P. № 67, poz. 602) winno nastąpić najdalej w ciągu dni 14 od dnia przekazania kontraktu przez właściwy urząd.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:
J. Karśnicki

Minister Skarbu:
Jastrzębski

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Sew. Ludkiewicz

(Dziennik Ustaw № 112 z dn. 20.XII 1922 r. poz. 1025).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 grudnia 1922 r.

w przedmiocie zmiany kompetencji władz odnośnie do obrotu nawozami sztucznemi, amoniakalnemi i fosforowemi na ziemiach górnośląskich województwa śląskiego.

Na podstawie art. 6 ustawy z 16 czerwca 1922 r. o rozciągnięciu na ziemie górnośląskie województwa śląskiego Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i niektórych innych ustaw oraz w przedmiocie zmian w ustawodawstwie na tych ziemiach obowiązującem (Dz. U. R. P. № 46, poz. 388) oraz zgodnie z artykułem 1 par. 1 ust. 1 polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej (Dz. U. R. P. 1922 r. № 44, poz. 371) zarządza się w porozumieniu z Tymczasową Radą Wojewódzką co następuje:

§ 1. Uprawnienia przysługujące Ministrowi Gospodarki Rzeszy odnośnie do obrotu nawozami sztucznemi, amoniakalnemi i fosforowemi na zasadzie rozporządzenia Rady związkowej z 22 maja 1916 r. o zarządzeniach wojennych dla zabezpieczenia wyżywienia ludności (Dz. Ust. Rzeszy str. 401), rozporządzeń Urzędu wyżywienia w czasie wojny z 18 maja 1917 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 427) i 3 czerwca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 474) oraz rozporządzenia o rozgraniczeniu właściwości Ministerstwa Aprowizacji Rzeszy i Ministerstwa Gospodarki Rzeszy z 7 czerwca 1919 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 639), względnie z 5 września 1919 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 1519) — przechodzą na Ministra Przemysłu i Handlu, który je wykonuje w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 2. Uprawnienia przysługujące urzędowi kontroli nad obrotem nawozami sztucznemi, amoniakalnemi i fosforowemi — na podstawie rozporządzeń z 18 maja 1917 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 427) i z 3 czerwca 1918 r. (Dz. Ust. Rzeszy str. 474) przechodzą na wojewodę śląskiego.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Przemysłu i Handlu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
Henryk Strasburger

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 116 z dn. 30.XII 1922 r. poz. 1049).

INSTRUKCJA

w przedmiocie rocznych sprawozdań weterynaryjnych.

Co rok, najpóźniej dnia 1 kwietnia, władze administracyjne II instancji winny składać Ministerstwu Rolnictwa i Dóbr Państwowych sprawozdania z działalności służby weterynaryjnej oraz ze stanu weterynaryjnego województwa w roku ubiegłym.

Sprawozdanie winno zawierać odpowiedni materjał opisowy i statystyczny ze wszystkich działów służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej. Dane statystyczne winny być zgrupowane w odpowiednio wypełnionych tablicach, których wzory dołączone są do niniejszej instrukcji.

Ogólny schemat sprawozdania podaje się poniżej:

DZIAŁ I.

Ogólna charakterystyka działalności i postępu administracji weterynaryjnej w województwie w roku sprawozdawczym. Oddziaływanie administracji weterynaryjnej na stan ekonomiczny, hodowlany i gospodarczy województwa na podstawie danych zawartych we wszystkich działach sprawozdania.

DZIAŁ II.

Stan liczbowy każdego rodzaju zwierząt domowych w poszczególnych powiatach w roku sprawozdawczym w porównaniu z rokiem poprzednim. Przyczyny wzrostu, względnie ubytku zwierząt. Załącznik 1. Wykaz liczby zwierząt domowych. Wzór № 1.

DZIAŁ III.

Ogólna charakterystyka stanu walki z chorobami zaraźliwemi zwierząt domowych. Warunki, które sprzyjały powstawaniu lub tamowały rozwój tych chorób. Wyniki stosowania przepisów weterynaryjnych o tłumieniu chorób zaraźliwych.

Wyszczególnienie najważniejszych chorób zaraźliwych:

1) Księgosusz. Okręgi, dotknięte tą chorobą. Ogólna liczba punktów zapowietrzonych oraz liczba zwierząt zabitych i padłych wreszcie % śmiertelności w stosunku do ogólnej ilości zwierząt w zagrodach i miejscowościach zapowietrzonych. Przyczyny wybuchu oraz szerzenie się choroby. Środki sanitarno-weterynaryjne stosowane przy tłumieniu zarazy, a to: wybijanie, szczepienia z konieczności i ochronne. Ogólna liczba zwierząt szczepionych z konieczności i ochronnie, liczba i % sztuk padłych skutkiem szczepień. Rezultaty i ocena powyższych metod tłumienia zarazy. Ogólna suma odszkodowań za zwierzęta wybite, padłe wskutek szczepień i za przedmioty zniszczone. Liczba wypadków odmowy wydania odszkodowań.

2) Zaraza płucna bydła rogatego. Przyczyny wybuchu i szerzenia się zarazy w województwie. Metody walki z chorobą. Wybijanie, szczepienia z konieczności i ochronne. Ocena tych metod. Ogólna suma odszkodowań za zwierzęta: a) zabite w celach djagnostycznych, b) za zabite jako chore i podejrzane, c) za padłe po szczepieniach, d) za

przedmioty zniszczone. Liczba bydła szczepionego ze wskazaniem firmy wytwórni szczepionek. Wyniki szczepień. Ocena szczepionek.

3) Wąglik. Okręgi, w których wąglik panuje stacjonarnie. Wypadki wybuchu i szerzenie się wąglika w ostatniem trzechleciu w powyższych okręgach. Szczepienie z konieczności i szczepienia ochronne. Ocena szczepień w stosunku do poszczególnych rodzajów zwierząt. Liczba zwierząt domowych każdego rodzaju szczepionych w roku sprawozdawczym: z konieczności i ochronnie. Miesiące największego napięcia zarazy. Ogólna suma zapomóg udzielonych za zwierzęta padłe z powodu naturalnego wąglika i wskutek szczepień. Procent śmiertelności w stosunku do liczby zwierząt w zagrodach i miejscach zapowietrzonych.

4) Nosacizna. Przyczyny szerzenia się nosacizny. Ocena metod rozpoznawania nosacizny (malleinizacja podskórna, oczna, intradermopal-pebralna, metoda Wassermana-Bordet-Gengou). Ogólna liczba punktów zapowietrzonych, ogólna liczba koni chorych, zabitych i padłych oraz % zachorowań w stosunku do ogólnej liczby koni w zagrodach i miejscowościach zapowietrzonych. Sposoby walki z nosacizną. Ogólna suma wypłaconych odszkodowań za konie zabite z powodu nosacizny i za przedmioty zniszczone. Liczba wypadków odmowy odszkodowań.

5) Wścieklizna. Środki sanitarno-weterynaryjne stosowane przeciw wściekliźnie. Wykaz miejscowości, w których istnieje podatek od psów i w jakiej wyrokości. Wykaz miejscowości, w których zorganizowano łowienie psów. Ogólna liczba zwierząt domowych każdego gatunku zabitych i padłych z powodu wścieklizny. Liczba osób pokąsanych przez psy wściekłe. Kwoty wypłacone tytułem odszkodowania za zabite zwierzęta chore na wściekliznę i za przedmioty zniszczone.

6) Pryszczyca. Przebieg zarazy w województwie. Przyczyny jej wybuchu i szerzenia się. Wypadki zawlekania zarazy za pośrednictwem bydła handlowego. Sposoby tłumienia choroby. Liczba sztuk bydła zaszczepionego. Wpływ szczepień na przebieg choroby.

7) Gruźlica. Liczba zarejestrowanych sztuk chorych i zabitych wskutek gruźlicy. Metody walki z gruźlicą. Środki djagnostyczne (tuberkulinizacja podskórna, oczna, podskórna badanie kliniczne, bakterjologiczne). Czy zorganizowano planową akcję walki z gruźlicą zwierząt, t. j. stałe badanie kliniczne, bakterjologiczne, serodjagnostyczne, tuberkulinizację obór wydojowych lub gospodarczych. Wyniki tej akcji. Kwota wypłacona tytułem odszkodowań za zwierzęta zabite skutkiem choroby na gruźlicę.

8) Ospa owiec. Przyczyny wybuchu choroby i jej szerzenie się oraz przebieg w województwie. Środki sanitarno-weterynaryjne, stosowane przeciw chorobie. Szczepienie. Wyniki szczepień.

9) Świerzb koni. Okręgi, względnie powiaty, w których szerzyła się choroba. Ogólna ilość koni chorych na świerzb, padłych i zabitych. Środki sanitarno-weterynaryjne stosowane przeciw chorobie. Leczenie. Środki lecznicze i ich ocena.

10. Świerzb owiec. Przyczyny wybuchu choroby. Ogólna ilość zwierząt chorych, padłych i zabitych. Środki sanitarno-weterynaryjne i leczenie. Rezultaty leczenia.

11) Zaraza stadnicza koni. Przyczyny wybuchu zarazy. Liczba punktów zapowietrzonych i liczba chorych koni. Środki sanitarno-weterynaryjne. Ocena środków leczniczych. Kwota zapomóg, względnie odszkodowań, udzielonych za zabite konie.

12) Różyca trzody chlewnej. Przyczyny wybuchu i szerzenia się. Okręgi dotknięte najsilniej tą chorobą. Środki sanitarno-weterynaryjne. Szczepienie ochronne i lecznicze. Rezultaty szczepień przy stosowaniu szczepionek rozmaitych firm. Kwota wypłacona tytułem odszkodowań za zwierzęta padłe po szczepieniach. Odmowa odszkodowania.

13) Pomór trzody chlewnej. Przyczyny wybuchu i szerzenia się. Okręgi, dotknięte najsilniej tą chorobą. Środki sanitarno-weterynaryjne. Szczepienie. Rezultaty szczepień przy zastosowaniu szczepionek rozmaitych firm.

14) Inne choroby zaraźliwe nie wymienione w powyższym dziale jakoteż choroby wewnętrzne niezaraźliwe, które panowały nagminnie w województwie i przyniosły znaczne straty hodowcom. Przebieg tych chorób. Środki weterynaryjne stosowane przeciw tym chorobom.

Załączniki: A. Wykaz o przebiegu chorób zaraźliwych zwierząt domowych według miesięcy i powiatów. Wzór № 2a, 2b i 12.

B. Wykaz o szczepieniach z konieczności, ochronnych, leczniczych i rozpoznawczych. Wzór 3.

DZIAŁ IV.

Ruch handlowy bydłem i surowemi produktami zwierzęcego pochodzenia.

1) Obrót wewnętrzny. Ogólny obraz obrotu zwierzętami domowemi w roku sprawozdawczym oraz warunki, które sprzyjały lub tamowały ten obrót. Ogólna ilość zwierząt domowych załadowanych i wyładowanych na stacjach kolejowych oraz przystaniach wodnych i dostarczanych a) na targowiskach, b) do rzeźni, c) do zakładów utylizacyjnych. Stosunek obrotu handlowego zwierzętami i surowemi produktami zwierzęcemi roku sprawozdawczego do takiegoż obrotu z roku poprzedniego.

Załącznik. Wykaz zwierząt i surowych produktów pochodzenia zwierzęcego załadowanych na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych Wzór № 4.

2) Obrót zewnętrzny. Ogólne dane o rozmiarach wywozu zwierząt domowych i surowych produktów zwierzęcych zagranicę i o rozmiarach wwozu z zagranicy.

Jakie władze i na jakie ilości wydały pozwolenia na wwóz lub wywóz zwierząt i surowych produktów zwierzęcych. Jakie rodzaje zwierząt domowych i jakie rodzaje surowców zwierzęcych w województwie mogą być przedmiotem zbytu zagranicę. Przyczyny, które sprzyjają lub tamują rozwój handlu zagranicznego zwierzętami i surowemi produktami zwierząt domowych. Wywóz zagranicę ptactwa i rozmiary wywozu.

Załącznik. Wykaz zwierząt i surowych produktów pochodzenia zwierzęcego wywiezionych (przywiezionych) zagranicę.

Wzór № 5.

DZIAŁ V.

Nadzór sanitarno-weterynaryjny nad zwierzętami domowemi w obrocie handlowym i surowemi produktami zwierzęcemi.

Ogólna charakterystyka nadzoru sanitarno-weterynaryjnego:

1) Na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych oraz na punktach pogranicznych z państwami sąsiedniemi. Ilość stacyj ładunkowych i ilość lekarzy weterynaryjnych, obsługujących stacje. Stan urządzeń techniczno-weterynaryjnych, obsługujących stacje ładunkowe z wymienieniem tych stacyj, które nie mają niezbędnych urządzeń techniczno-weterynaryjnych.

2) Na targowiskach. Stan urządzeń targowisk. Opłaty na targowiskach pobierane przez miasta i gminy wiejskie. Czy i w jakich miastach istnieje stały nadzór nad targowiskami wykonywany przez lekarzy weterynaryjnych państwowych lub komunalnych.

Załącznik. Wykaz o dozorze weterynaryjnym na targach i jarmarkach. Wzór № 6.

3) W rzeźniach i na stacjach kontroli mięsa przywozowego oraz stacjach trychinoskopowych. Stan techniczno-sanitarny oraz ogólna ilość rzeźni w województwie: komunalnych i prywatnych. Ilość stacyj trychinoskopowych i stacyj do badań mięsa przywozowego.

Ilość rzeźni, stojących pod nadzorem specjalnych lekarzy wet. i ilość rzeźni, które są obsługiwane przez państwowych lekarzy wet. na koszt miast i osad.

Jakie środki przedsięwzięto celem poprawy stanu rzeźni komunalnych w województwie. Budowa nowych rzeźni i remont istniejących. Ubezpieczenie bydła rzeźnego. Ogólna ilość bydła zabitego w rzeźniach i w miejscach uboju. Ilość sztuk zniszczonych. Ogólna ilość mięsa dostarczonego do badania na stacje kontroli mięsa przywozowego i ilość mięsa zniszczonego. Ogólna charakterystyka rzezi bydła w województwie i nadzoru weterynaryjnego.

Załączniki A. Wykaz o dozorze weterynaryjnym nad rzeźniami i miejscami uboju. Wzór № 7. B. Wykaz o dozorze weterynaryjnym nad stacjami kontroli mięsa. Wzór № 8.

4) W zakładach utylizacyjnych, składach skór, garbarniach i innych zakładach przeróbki surowych produktów zwierzęcych Ilość tych zakładów i stan w jakim się znajdują.

Załącznik. Wykaz o dozorze weterynaryjnym nad zakładami utylizacyjnemi. Wzór № 9.

DZIAŁ VI.

Instytucje weterynaryjno-pomocnicze.

1) Wytwórnie szczepionek i surowic: a) laboratorja weterynaryjne djagnostyczne, stan tych instytucyj w roku sprawozdawczym oraz ich działalność. Ilość wyprodukowanych szczepionek, surowic. Ilość uskutecznionych rozpoznań. Warunki pracy. Badania naukowe.

DZIAŁ VII.

Weterynarja samorządowa.

Ogólna charakterystyka stanu organizacji służby weterynaryjnej samorządowej miejskiej i powiatowej w roku sprawozdawczym. Stanowisko jakie zajmują władze samorządowe w stosunku do potrzeb tej organizacji Kierunek rozwoju weterynarji samorządowej w powiatach (w kierunku lecznictwa, ochrony hodowli żywego inwentarza od chorób, w kierunku ulepszeń sanitarno-technicznych, rzeźni, targowisk i t. d.).

A) Działalność samorządów powiatowych w tym zakresie w roku sprawozdawczym:

1) Pomoc leczniczo-weterynaryjna zapewniona ludności przez samorządy powiatowe. Charakter tej pomocy. Lecznice weterynaryjne utrzymywane przez samorządy powiatowe. Frekwencja chorych. Warunki pomocy weterynaryjnej w lecznicach. Szkoły kucia koni.

2) Nadzór weterynaryjny nad stacjami rozpłodowemi utrzymywanemi przez związki komunalne i nad wystawami inwentarza żywego.

3) Popularyzacja weterynarji w zakresie lecznictwa i zootechniki.

4) Liczba lekarzy weterynaryjnych przy związkach komunalnych.

B) Działalność samorządów miejskich w zakresie spraw weterynaryjnych i organizacja służby weterynaryjnej w miastach. Dochody z rzeźni, stacji kontroli mięsa przywozowego, targowisk i wydatki na cele weterynaryjne.

DZIAŁ VIII.

Personel służby weterynaryjnej.

Warunki pracy lekarzy weterynaryjnych, obowiązki służbowe i praktyka prywatna. Dane o ilości lekarzy weterynaryjnych państwowych, komunalnych w miastach i powiatach oraz wolnopraktykujących. Uwagi co do sposobu wykonywania obowiązków państwowej służby weterynaryjnej i miejskiej, względnie komunalnej powiatowej. Liczba państwowych lekarzy weter., którzy równocześnie pełnią obowiązki przy władzach samorządowych, oglądacze mięsa i sanitarjusze.

Załączniki.

Wykaz lekarzy weterynaryjnych (wzór 10).

DZIAŁ IX.

Wydatki na cele weterynaryjne:

A) Ogólna suma wydatków:

1) Na utrzymanie personelu państwowej służby weterynaryjnej,

2) Na wyjazdy służbowe,

3) Na odszkodowania za zwierzęta zabite i padłe i za zniszczone przedmioty.

B) Ogólna suma wydatków z funduszów miejskich.

C) Ogólna suma wydatków z sum funduszów sejmików powiatowych.

Załączniki: a) wykaz wydatków na cele weterynaryjne (wzór 11) B; b) wykaz wypłaconych odszkodowań za zabite i padłe zwierzęta przy chorobach objętych ustawą. Wzór № 12.

DZIAŁ X.

Wpływy z opłat państwowych na cele walki z chorobami zaraźliwemi.

A) Opłaty od zwierząt przewożonych i poddawanych ubojowi.

B) Inne opłaty państwowe.

C) Opłaty komunalne.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu:
Dr. Dalkiewicz

Warszawa, dnia 28 grudnia 1922 r.

Województwo ....

Wzór № 1.

STAN ZWIERZĄT DOMOWYCH

w roku 19..........

Powiat polityczny (miasto o własnym statucie)	Miejscowość	Jednokopytowych: Koni: ogierów	klaczy	wałachów	źrebiąt	razem	osłów	mułów	osło-mułów muło-osłów	razem	Bydła rogatego: buhai	krów	jałownika	cieląt	razem	bawołów	owiec	kóz	trzody chlewnej	drobiu	UWAGA
Ogółem																					

Wzór № 2-a.

województwo ....

WYKAZ

o przebiegu .... w roku 192...

Powiat	Liczba zapowietrzonych: Gmin	Liczba zapowietrzonych: Obejść	Ogólna liczba (koni, bydła, trzody i t. p.) w obejściach zapowietrzonych	Dzień urzędowego stwierdzenia zarazy	Pozostawało chorych z roku ubiegłego	Zachorowało	Wyzdrowiało	Padło	Zabito: Chorych	Zabito: Podejrzanych	Pozostało na 31 grudnia r. b.	UWAGI

Województwo ....

Wzór № 2-b.

W Y K A Z

o przebiegu ______________ w roku 192.....

Miesiące	Liczba zapowietrzonych			Ogólna liczba (koni, bydła, trzody i t. p.) w obejściach zapowietrzonych	Dzień urzędowego stwierdzenia zarazy	Pozostawało chorych na dzień 31 grudnia r. b.	Zachorowało	Padło	Zabito		Pozostało na 31 grudnia r. b.	UWAGI:
	Powiatów	Gmin	Obejść						Chorych	Podejrzanych		

Województwo .... Rok .... Wzór № 3.

WYKAZ

o szczepieniach z konieczności, ochronnych, leczniczych oraz szczepieniach rozpoznawczych.

Rodzaj choroby	POWIATY	Poddano szczepieniu															Po szczepieniu padło					Poddano szczepieniom rozpoznawczym		Skąd otrzymano szczepionki względnie surowice.	UWAGI
		ochronnemu					z konieczności					leczniczemu													
		Koni	Bydła	Owiec i kóz	Świń	Drobiu	Koni	Bydła	Owiec i kóz	Świń	Drobiu	Koni	Bydła	Owiec i kóz	Świń	Drobiu	Koni	Bydła	Owiec i kóz	Świń	Drobiu	Koni	Bydła		
Nosacizna i t. d.																									
	Ogółem																								

Wzór № 4.

WYKAZ

zwierząt i surowych produktów zwierzęcego pochodzenia załadowanych w stacjach kolejowych i przystaniach wodnych w roku ....

Powiat (miasto wydzielone)	Rodzaj i ilość zwierząt							Rodzaj i liczba zwierząt, u których stwierdzono choroby zaraźliwe, i wyszczególnienie tych chorób.	Rodzaj i ilość w klg. produktów zwierzęcych							Skóry (w sztukach)				Inne produkty (w klg.)	Rodzaj i liczba produktów zwierzęcych, zniszczonych przy oględzinach.
	koni, osłów i mułów	bydła rogatego	cieląt	owiec	kóz	świń	drobiu		wołowina	cielęcina	baranina	wieprzowina	wędliny	słonina	kiszki	końskie	bydlęce	cielęce	owcze		
Ogółem																					

WYKAZ

zwierząt i surowych produktów zwierzęcego pochodzenia wyładowanych w stacjach kolejowych i przystaniach wodnych.

(Wzór wykazu jak wyżej).

Wzór № 5.

Województwo ....

WYKAZ

zwierząt i surowych produktów pochodzenia zwierzęcego, wywiezionych zagranicę w roku 192...

Punkty pograniczne	Dokąd wywieziono	Ilość: koni	Ilość: bydła rogatego	Ilość: owiec i kóz	Ilość: świń	Ilość: drobiu	Rodzaj i liczba zwierząt, u których stwierdzono choroby zaraźliwe i wyszczególnienie tych chorób.	Waga w kilogramach: mięsa	Waga w kilogramach: wędlin	Waga w kilogramach: słoniny	Waga w kilogramach: narządów wewnętrznych	Waga w kilogramach: skór	Waga w kilogramach: innych produktów pochodzenia zwierzęcego	Rodzaj zwierząt, w których mięsie (narządach) stwierdzono choroby zaraźliwe.	Wyszczególnienie tych chorób	Uwagi

WYKAZ

zwierząt i surowych produktów pochodzenia zwierzęcego, przywiezionych z zagranicy w roku 192...

(wzór wykazu jak wyżej).

Województwo .... Wzór № 6.

O DOZORZE WETERYNARYJNYM NA TARGACH I JARMARKACH

w roku ....

Powiat (miasto wydziene)	Ilość					Dopędzono ogółem na targi i jarmarki.											Rodzaj i liczba zwierząt, u których stwierdzono choroby zaraźliwe, i wyszczególnienie tych chorób.	UWAGI
	Miejscow., w których odbywały się targi i jarmarki	dni targow. i jarmarcz. w ciągu roku w powiecie	targowic			koni, osłów i mułów	bydła rogatego						owiec	kóz	świń			
			urządzonych	zniszczonych lub nieurządz.	posiadających wagi pomostowe		buhai	wołów	krów	jałownika	cieląt	Razem						

Wzór № 7.

O dozorze weterynaryjnym nad rzeźniami i miejscami uboju.

Powiat, miasto wydzielone.	Rodzaj zwierząt zabitych w rzeźniach i miejscach uboju.	Ogólna liczba zwierząt zabitych w rzeźniach i miejscach uboju.	Wyszczególnienie stwierdzonych chorób.	W ilu wypadkach stwierdzono chorobę	Zniszczono						Poddano ograniczeniom przy sprzedaży						Uwagi
					całych sztuk	ćwierci	innych części	narządów wewnętrznych	innych narządów	skór	całych sztuk	ćwierci	innych części	narządów wewnętrznych	innych narządów	skór	
Warszawski	*bydło*	*6635 szt.*	*Gruźlica*	*274*	*2*	*6*	*5 łbów*	*270*	—	—							
			zaraza plucna	*4*	*1*	—	—	*9*	—	—							
			motylica	*997*	—	—	—	*92*	—	—							
			i t. p.														
	cielęta	*1784 „*	*posoczn ca*	*1*	*1*	—	—	—	—	—							
			i t. p.														
	owce i kozy	*561 „*	*motylica*	*28*	—	—	—	*20*	—	—							
	świnie	*8688 „*	*włosnica*	*2*	*2*	—	—	—	—	—							
			wągry	*6*	*3*	—	—	—	—	—							
			bąblowce	*499*	—	—	—	*490*	—	—							
			i t. p.														
	konie	*250 „*	*nosacizna*	*4*	*4*	—	—	—	—	—							
			i t. p.														

Wzór № 8.

W Y K A Z

o dozorze weterynaryjnym nad stacjami kontroli mięsa.

Powiat (miasto wydzielone)	Dostarczono (w klg.)								Rodzaj zwierząt, w których mięsie (narządach) stwierdzono choroby zaraźliwe	Wyszczególnienie tych chorób	Zniszczono (w klg.)								Poddano ograniczeniom przy sprzedaży								Uwagi
	wołowiny	cielęciny	baraniny	wieprzowiny	wędlin	słoniny	narządów wewnętrznych	i in. produktów poch. zwierzęc.			wołowiny	cielęciny	baraniny	wieprzowiny	wędlin	słoniny	narządów wewnętrznych	i in. produktów poch. zwierzęc.	wołowiny	cielęciny	baraniny	wieprzowiny	wędlin	słoniny	narządów wewnętrznych	i in. produktów poch. zwierzęc.	

Województwo ....

Wzór № 9.

W Y K A Z

o dozorze weterynaryjnym nad zakładami utylizacyjnemi (i rakarniami)

w roku ....

POWIAT (miasto wydzielone)	Rodzaj i ilość zwłok i zwierząt żywych dostarczonych do zakładu								Rodzaj i liczba zwierząt, u których stwierdzono choroby zaraźliwe i wyszczególnienie tych chorób	Uwagi:
	Koni, osłów i mułów	bydła rogatego	owiec	kóz	świń	psów	kotów	drobiu		

Województwo ....

Wzór № 10.

W Y K A Z

lekarzy weterynaryjnych z końcem roku 19..................

Powiat (Miasto o własnym statucie)	Imię i nazwisko i miejsce siedziby	Rok urodzenia	Narodowość	Wyznanie	Dzień, rok, liczba oraz miejsce uzyskania		Charakter służbowy			Uwaga
					dyplomu lekarza weterynar.	dyplomu doktora nauk weter.	państwowy	samorządowy	wolnopraktykujący	
Razem . .										

Województwo .... ROK 192...... WZOR №

W Y K A Z
wydatków na cele weterynaryjne

Powiat wzgl. miasto	na utrzymanie personelu weterynaryjnego	na wyjazdy służbowe	na odszkodowanie za zwierzęta i zniszczone przedmioty	różne	Ogólna suma wydatków ze Skarbu Państwa	Ogólna suma wydatków z funduszów sejmikowych	Ogólna suma wydatków z funduszów miejskich	Uwagi
Ogółem								

Wzór № 12.

W Y K A Z

wypłaconych odszkodowań za zabite i padłe zwierzęta przy chorobach objętych ustawą

w województwie .... za rok 19........

Nazwa choroby	Powiaty	Konie						Bydło rogate						Owce				Kozy				Świnie				Razem		Uwaga
		zabitych	suma	padłych	suma	padł. po szczep.	suma	zabitych	suma	padłych	suma	padł. po szczep.	suma	padłych	suma	padł. po szczep.	suma	padłych	suma	padł. po szczep.	suma	padłych	suma	padł. po szczep.	suma	ilość sztuk	suma	
	Ogółem																											

Uwaga: Wzór niniejszy służy również do sporządzenia wykazu zapomóg wydanych z funduszu na odszkodowania.

OKÓLNIK № 517

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Naukowego Rolniczego w Bydgoszczy, Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

wypłacenia funkcjonarjuszom państwowym jednorazowego zasiłku świątecznego.

Rada Ministrów uchwałą z dnia 27 listopada 1922 r., podaną w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 28 listopada 1922 r. № 3138/D.P./Wydz. Adm., przyznała funkcjonarjuszom państwowym, mającym stałą siedzibę służbową na obszarze Rzeczypospolitej (z wyłączeniem wolnego miasta Gdańska), jednorazowy zasiłek świąteczny w wysokości połowy pełnego uposażenia, przysługującego za miesiąc listopad 1922 r.

Uprawnieni do otrzymania powyższego zasiłku są ci wszyscy funkcjonarjusze państwowi, którzy pełnią czynną służbę państwową przynajmniej od dnia 1 grudnia 1922 r., wyłączeni są natomiast ci funkcjonarjusze, którym wypowiedziano już stosunek służbowy.

O ile funkcjonarjusz państwowy zajmuje dwa lub więcej stanowisk na służbie państwowej, płatnych z funduszów Skarbu Państwa, otrzymuje tylko jeden zasiłek.

Przyznany zasiłek świąteczny wypłacić należy w dniu 10 grudnia 1922 r., a przy obliczaniu podatku dochodowego traktować go jako „wynagrodzenie jednorazowe".

Wydatek, spowodowany wypłatą jednorazowego zasiłku świątecznego należy księgować na § 1 poz. 1-c, 2-c, 3-c i 4-c, jako „Doraźne zasiłki" we właściwym budżecie, sumy zaś wypłacone pracownikom z powyższego tytułu zakomunikować w terminie do 1 stycznia 1923 r. Wydziałowi Budżetowo-Rachunkowemu M-stwa Rolnictwa i D. P.

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 5 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 518

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów: Prezydjalnego, Osobowego i Budżetowo-Rachunkowego, Dyrektorów: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży. Lwowie. Łucku, Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

przedłużenia funkcjonarjuszom państwowym I i II instancji terminu nabywania obligacji 8% państwowej pożyczki złotej na spłaty ratalne do dnia 15 grudnia 1922 r.

W powołaniu się na okólnik № 513 z dnia 28 listopada 1922 r. komunikuję Panom, że Ministerstwo Skarbu w piśmie z dnia 29 listopada 1922 r. № G. U. K. 6468/W. A. K., ustalony powyższym okólnikiem termin do nabywania przez funkcjonarjuszów państwowych obligacyj 8% panstwowej pożyczki złotej na spłaty ratalne przedłużyło do dnia 15 grudnia 1922 r. włącznie, z tem jednak, że ulga ta dotyczy tylko funkcjonarjuszów państwowych urzędów I-ej i II-ej instancji oraz, że termin powyższy jest ostateczny.

Polecam Panom, by o tem zawiadomili natychmiast wszystkich podległych funkcjonarjuszów.

Warszawa, dn. 5 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 519

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowych Instytutów Naukowych Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach i w Bydgoszczy, Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

dalszego podwyższenia uposażenia funkcjonarjuszów państwowych za miesiąc listopad i ustalenia wysokości uposażenia za miesiąc grudzień 1922 r.

Rada Ministrów w dniu 13 listopada 1922 r. uchwaliła:

I. uposażenie funkcjonarjuszów państwowych za miesiąc listopad 1922 r. podwyższyć o dalsze 15% uposażenia za miesiąc październik 1922 r.

II. począwszy od dnia 1 grudnia 1922 r. przyznać funkcjonarjuszom państwowym uposażenie o 30% wyższe od uposażenia październikowego.

W celu uniknięcia wątpliwości przy obliczaniu uposażenia dla funkcjonarjuszów państwowych począwszy od dnia 1 listopada 1922 r., oraz zgodnie z treścią pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 14 listopada 1922 r. № 3021/D. P. Wyd. Adm. wyjaśniam, że od wskazanego terminu obliczenia dokonywać należy na zasadach wskazanych w okólnikach № 496 i 507 (Dz. U. M. R. i D. P. z 1922 r. № 15 i 16). Na tej podstawie, stosownie do powołanych zasad przy wymiarze wyższego dodatku za wysługę lat, względnie dodatku rodzinnego, uwzględnić należy wszystkie dodatki procentowe: miesięczne i wyrównawcze, ustalone na miesiąc październik 1922 r. i podwyższać te dodatki w tym stosunku, w jakim w danym miesiącu podwyższone zostają pobory październikowe.

Wydatek spowodowany wypłatą dodatków miesięcznych i wyrównawczych w procentach ustalonych na miesiąc październik, jakoteż późniejszych podwyżek, księgować należy na § 1 poz. 1-b, 2-b, 3-b i 4-b pod tytułem „dodatki drożyźniane" w budżecie właściwego resortu i wykazy sum wypłaconych tytułem powyższych podwyżek nadesłać do Wydziału Budżetowo-Rachunkowego Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych w terminie do dnia 15 grudnia 1922 r.

Podając o tem do wiadomości, w uzupełnieniu telegraficznego polecenia z dnia 20 listopada 1922 r. № W. Os. 9554, proszę Panów o natychmiastowe wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 5 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 520

do PP. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych i Nadleśniczych

w przedmiocie

wydawania z lasów państwowych drewna opałowego dla szkół urzędów, zakładów użyteczności publicznej oraz niezamożnej ludności w okresie zimowym 1922/23 r.

W № 96 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z roku 1922 poz. 887 zostało opublikowane rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 11/IX 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie dostarczania drewna opałowego instytucjom i osobom, uprawnionym w okresie zimowym 1922/23.

Dla pp. Nadleśniczych lasów państwowych wynikają obowiązki z §§ 2, 6, 7, 9, 11 i 12 powołanego rozporządzenia. W myśl tych przepisów pp. Nadleśniczowie wydawać będą drewno opałowe osobom, które przedstawią odpowiednie upoważnienie na jego przydział, wydane przez właściwą władzę administracyjną I-ej instancji. Osoby te za przydzielone

im drewno winny wpłacić do kasy nadleśnictwa należność, obliczoną podług cen jednostkowych, ustanawianych każdego miesiąca przez właściwego wojewodę dla wszystkich lasów całego obszaru województwa, na podstawie cen w § 6, powołanego we wstępie rozporządzenia, wyszczególnionych.

Przy obliczaniu należności za wydawane drewno opałowe według cen, obowiązujących w dniu wywozu drewna z lasu lub składu, należy zwrócić pilną uwagę na różne sortymenty i rodzaje drewna opałowego, odległość lasu lub składu od stacji kolejowej lub rzeki spławnej i w zależności od tego zastosować odpowiednią cenę jednostkową, zatwierdzonego przez wojewodę miesięcznego wykazu cen drewna opałowego na pniu za 1 m. p. Do obliczonej w ten sposób według ustanowionych cen wartości drewna należy jeszcze doliczyć rzeczywiste koszty wyróbki drewna oraz koszty ewentualnego przewiezienia drewna ze składu, o ile drewno to wydawać będzie nadleśnictwo w stanie wyrobionym loco las lub skład.

Przy wydawaniu drewna opałowego winny być ściśle zachowane wszystkie formalności, dotyczące sprzedaży i wydawania drewna, wskazane w rozdziale 23 instrukcji służbowej dla nadleśniczych lasów państwowych (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 25 z r. 1919) oraz ściśle stosowane art. 55—68 przepisów o prowadzeniu rachunkowości i kasowości w nadleśnictwach (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 10 z r. 1919). W celu usprawiedliwienia wydatku drewna opałowego, na cele w § 1 powołanego rozporządzenia przewidziane, do 3-go egzemplarza (różowego) asygnacji, przeznaczonego dla Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych, należy doklejać pismo władzy administracyjnej I-ej instancji, upoważniające do wydatku drewna.

Drewno opałowe winno być zabrane z lasu lub składu państwowego w terminie, określonym przez władzę administracyjną I-ej instancji nie przekraczającym jednak 31 marca 1923 roku. Przekroczenie tego terminu powoduje utratę prawa poboru wyasygnowanego drewna opałowego, którem w takim razie dysponuje nadleśnictwo.

Zwracam uwagę Panów, że wszelkie inne obowiązki, wynikające z powołanego we wstępie rozporządzenia, jak: stwierdzenie potrzeby wydawania drewna opałowego dla danych instytucyj i osób, osądzenie, czy potrzeba ta bez pomocy Państwa zaspokojona być nie może, i t. d., należą jedynie do kompetencji władzy administracyjnej I-ej instancji, która wystawiając upoważnienie na przydział drewna, przyjmuje pod tym względem na siebie całkowitą odpowiedzialność. Władza ta również obowiązana jest do kontroli nad tem, czy drewno, pobrane stosownie do przepisów powołanego rozporządzenia, użyte zostało rzeczywiście tylko na cele w rozporządzeniu tem przewidziane. Ten jednak obowiązek ciąży również i na nadleśnictwach, które w razie stwierdzenia faktów użycia takiego drewna na inne cele (np. sprzedaż), powinny współdziałać w pociągnięciu winnych do odpowiedzialności karnej, powiadamiając o każdym wiadomym im wypadku niewłaściwego użycia przydzielonego drewna miejscową władzę administracyjną I-ej instancji.

Panów Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych proszę o nawiązanie ścisłej łączności z przewidzianemi w § 8 rozporządzenia przy Urzędach Wojewódzkich Komisjami dla ustalenia cen drewna opałowego. Komisjom tym winni Panowie podawać do wiadomości każ-

dorazowe ceny targowe na drewno opałowe, otrzymując wzamian wykazy cen na drewno opałowe w Komisjach tych ustalone, które to ceny winni Panowie niezwłocznie komunikować pp. nadleśniczym swego okręgu do wiadomości i stosowania.

Proszę Panów o czuwanie nad jaknajściślejszem stosowaniem postanowień niniejszego okólnika oraz niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 5 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Leśnictwa:
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 521.

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji i P. Wojewody Śląskiego

w przedmiocie

zarządu domem państwowych na obszarze województwa śląskiego.

Do zakresu działania Departamentu V-go zostają czasowo włączone sprawy, dotyczące administracji majątków państwowych, położonych w górnośląskiej części województwa śląskiego.

Sprawy te Departament V załatwiać będzie zgodnie z zarządzeniem, zawartem w piśmie okólnem № 4475/W. Pr.

Warszawa, dnia 5 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu V-go:
Ostrowski-Bełza

OKÓLNIK № 522

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowników wszystkich podwładnych mi urzędów

w przedmiocie

zmiany ceny emisyjnej obligacyj 8% Państwowej Pożyczki Złotej z 1922 roku.

Ministerstwo Skarbu w piśmie z dnia 4 grudnia 1922 r L. GUK/6693/W. A. K. podało do wiadomości, że na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 2 grudnia r. b. cena emisyjna obligacyj 8%

Państwowej Pożyczki Złotej z 1922 r. wynosi, począwszy od dnia 4 grudnia r. b.:

za obligację wartości 10.000 mk. i 10 zł. pol.— 30.000 mk.
„ „ „ 50.000 „ 50 „ „ —150.000 „

Podany wyżej kurs obligacyj należy stosować, poczynając od dnia 4 grudnia r. b., przy przydzielaniu urzędnikom państwowym obligacyj na spłaty ratalne oraz przy przyjmowaniu obligacyj tych jako kaucje.

Warszawa, dnia 14 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 523

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Naukowego w Bydgoszczy, Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie.

w przedmiocie

zapomóg na opłatę szkolną dla dzieci państwowych pracowników kontraktowych.

Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 2 listopada 1922 r. № 2760 D. P. Wydz. Adm. wyjaśniło, że zapomogi na wpisy szkolne za dzieci, uczęszczające do prywatnych szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych, unormowane uchwałą Rady Ministrów z dnia 4 września 1922 r., podaną w okólniku № 490 (Dz. U. M. R. i D. P. z 1922 r. № 15), przysługują również państwowym pracownikom kontraktowym, których wynagrodzenie ustalone zostało na zasadzie postanowień ust. 2 i 3 zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3 marca 1921 r. № 3868 podanego w okólniku № 283 (Dz. U. M. R. i D. P. z 1921 r. № 7).

Wyłączeni natomiast od prawa otrzymania tych zapomóg są ci pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od pełnego uposażenia miesięcznego (z dodatkiem wyrównawczym i miesięcznym) urzędnika lub funkcjonarjusza, mającego podobne kwalifikacje i spełniającego analogiczne czynności; dalej pracownicy sezonowi i czasowi, którzy pobierają wynagrodzenie dzienne, wreszcie ci wszyscy pracownicy kontraktowi, którzy stosownie do umowy służbowej, nie są obowiązani do pracy przez pełną ilość godzin urzędowych.

Ministerstwo Skarbu zaznaczyło przytem, że zapomogi na wpisy szkolne przysługują jedynie funkcjonarjuszom państwowym w służbie czynnej, stale zajętym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Podając o tem do wiadomości, proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych, — w sprawie zaś uzyskania

ewentualnego dalszego kredytu na powyższe cele oraz nadesłania Ministerstwu wykazu udzielonych zapomóg—o zastosowanie się ściśle do postanowień ostatniego ustępu powołanego wyżej okólnika № 490.

Warszawa, dnia 14 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 524

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Inspektora Kancelarji, oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

opłat stemplowych i pocztowych od podań, nadchodzących z zagranicy.

Ministerstwo Skarbu rozesłało następujący okólnik z dnia 9 listopada 1922 r. L. 4374/D. P. i O. Gr. II W. 3:

„Podania osób zamieszkałych zagranicą, wystosowane do urzędów mających siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej po największej części nie są zaopatrzone w znaczki stemplowe.

W razie ścisłego stosowania „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych" z dnia 8 maja 1922 r. (Dz. U. Rz. P. № 38, poz. 319.) należałoby podania tego rodzaju (w myśl § § 14 i 17) na razie pozostawić bez biegu, a do petenta wysłać wezwanie do uiszczenia opłaty (§ 17). Postępowanie takie robiłoby oczywiście zagranicą wrażenie ujemne i nie dałoby się pogodzić z zasadami słuszności, gdyż petent zagraniczny nie ma możności nabycia polskich znaczków stemplowych, a również co do znajomości obowiązujących w Polsce przepisów o opłatach od podań nie można być wobec petenta zagranicznego równie wymagającym, jak wobec petentów zamieszkałych w kraju. Dlatego Ministerstwo Skarbu powzięło w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych decyzję następującą:

I. Jak Ministerstwo Skarbu stwierdziło już w ustępie IV swej odezwy do wszystkich władz centralnych w sprawie „nowych przepisów w przedmiocie opłat stemplowych" z dnia 23 maja 1922 r. L. D. O. 2036/I, dopiero odmówienie odpowiedzi na podanie należy w myśl intencji ustawodawcy uważać za „Pozostawienie podania bez biegu". Zgodnie z tą zasadą należy podlegające opłacie podanie, które nadeszło z zagranicy, załatwić definitywnie mimo nieuiszczenia opłaty, a czystopis przesłać temu konsulatowi polskiemu, w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę z prośbą o doręczenie czystopisu za uprzedniem uiszczeniem należytości konsularnej w myśl okólnika Ministerstwa Spraw Zagranicznych z 27 sierpnia 1922 r. № K. III c. 6381, Dz. Urz. M. Spr. Zagr. № 21, poz. 164. Na skutek takiej odezwy Konsulat zawiadomi petenta, że odpowiedź na jego podanie będzie mu doręczona za uprzedniem uiszczeniem opłaty konsularnej w kwocie, którą mu Konsulat równocześnie poda.

Tę opłatę obliczy Konsulat w wysokości określonej w pozycji 32 tymczasowej taryfy konsularnej, wydanej okólnikiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych № 400 z dnia 10 grudnia 1920 r.; pozycja ta przewiduje opłaty od podań, wnoszonych do Konsulatów przez osoby zamieszkałe zagranicą—w wysokości 10 mk. parytetowych za pierwszy arkusz. Ponieważ tę opłatę pobiera się w walucie państwa, na którego obszarze Konsul urzęduje, a sumę jej ustala się do przeliczenia marek złotych na franki szwajcarskie według kursu przedwojennego i przerachowania sumy franków szwajcarskich na walutę miejscową, przeto—ze względu na znaczną wysokość opłaty w ten sposób obliczonej—należy ją traktować, jako wynagrodzenie nie tylko za czynność Konsulatu (zawiadomienie o nadejściu odpowiedzi i doręczenie jej), lecz także za czynności urzędowe władzy, mającej siedzibę w kraju, do której podanie było wniesione, oraz za zwrot wydatku na opłatę pocztową, spowodowanego przesłaniem czystopisu do Konsulatu.

Jeśli petent żądał wydania mu świadectwa (par. 20 przepisów z d. 8 maja 1922 r. Dz. U. R. P. № 38, poz. 319), należy zasadniczo przyjąć, że opłata konsularna, o której mowa, pokrywa również opłatę w myśl trzeciej części taryfy, dołączonej do powołanych „Przepisów". O ile jednak chodzi o świadectwa, wymienione w pozycjach 10, 11, 13, 14 lub 15, winien urząd, który świadectwo wydał, podać Konsulatowi wysokość opłaty stemplowej, należącej się według tej z powołanych pięciu pozycyj, która w przypadku poszczególnym ma zastosowanie. W przypadkach tego rodzaju Konsulat pobierze oprócz opłaty konsularnej, wyżej określonej, kwotę podaną mu przez urząd, który wydał świadectwo—a to w walucie państwa, na którego obszarze Konsulat ma siedzibę, dokonawszy przeliczenia marek polskich według kursu dziennego.

Zarówno opłatę konsularną wyżej określoną, jak opłatę za świadectwo w myśl jednej z powołanych wyżej pięciu pozycyj taryfowych zarachuje Konsulat na rzecz Skarbu Państwa Polskiego i potwierdzi uiszczenie na czystopisie załatwienia, względnie na świadectwie, otrzymanych od urzędu mającego siedzibę w kraju. Konsulat nie będzie zawiadamiał o uiszczeniu tych opłat urzędów, od których pochodzą czystopisy, względnie świadectwa.

Wykaz placówek dyplomatycznych polskich z oznaczeniem ich terytorjalnego zakresu działania jest opracowywany w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i ogłoszony zostanie drukiem; o dokonanem ogłoszeniu Ministerstwo Skarbu zawiadomi wszystkie władze centralne. Jeśliby w przypadku poszczególnym nie można było oznaczyć właściwego Konsulatu, to należy mimo to sporządzić odezwę do konsulatu, opuszczając w adresie wymienienie jego siedziby i odezwę tę wraz z czystopisem załatwienia przesłać bepośrednio do Ministerstwa Spraw Zagranicznych z prośbą o skierowanie do konsulatu właściwego.

II. Osobom, mającym zamieszkanie lub siedzibę zagranicą, wolno podania wystosowane do władz i urzędów, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, składać w konsulatach polskich. Konsulat pobiera od takiego podania opłatę konsularną w myśl pozycji 32 tymczasowej taryfy konsularnej i potwierdza uiszczenie na podaniu. Urząd, mający siedzibę w kraju, otrzymawszy podanie, zaopatrzone w takie potwierdzenie, winien podanie załatwić, a czystopis załatwienia przesłać konsulatowi z prośbą o doręczenie; przytem należy oznajmić konsulatowi, że

opłatę konsularną uiszczono przy wniesieniu podania oraz podać datę i liczbę odnośnej odezwy konsulatu. W przypadkach tego rodzaju konsulat doręczy czystopis bez ponownego pobrania opłaty konsularnej.

O ileby jednak na skutek podania, od którego uiszczono opłatę konsularną przy jego wniesieniu, wydano świadectwo, wymienione w jednej z wyżej powołanych pięciu pozycyj taryfowych, należy wysokość opłaty stemplowej podać konsulatowi, który pobierze ją w walucie państwa, na którego obszarze urzęduje".

Podając powyższy okólnik do wiadomości, proszę Panów o polecenie przestrzegania postanowień w nim zawartych.

Warszawa, dn. 15 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 525

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Naukowego Rolniczego w Bydgoszczy, Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

wykładni art. 5 rozporządzeń Rady Ministrów z dn. 5 sierpnia 1920 r. i z dn. 10 maja 1922 r., dotyczących djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych.

Przepisy art. 5 ust. 1 i 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507) oraz par. 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. № 41, poz. 347)— stanowią, że koszty podróży obejmują ceny biletów jazdy koleją, o ile zaś urzędnik (funkcjonarjusz) korzystał ze zniżek, przewidzianych w przepisach o przejazdach ulgowych pracowników państwowych kolejami żelaznemi, należy mu się zwrot opłat zniżkowych.

Zgodnie z wyjaśnieniem Ministerstwa Skarbu, wyrażonem w piśmie z dnia 4 listopada 1922 r. № 2783/D. P. Wydz. Adm., przepisy te tak rozumieć należy, iż funkcjonarjuszom państwowym, posiadającym legitymacje służbowe, uprawniające do przejazdów ulgowych kolejami państwowemi, przy likwidowaniu kosztów podróży zwracać należy ceny opłat zniżkowych biletów jazdy.

Komunikując o powyższem proszę Panów o zawiadomienie podwładnego personelu i o stosowanie przy uznawaniu rachunków kosztów podróży.

Zaznaczam przytem, że upoważniony do tego urzędnik stwierdzać winien na rachunku kosztów podróży, czy rachunkozdawca jest w posiadaniu legitymacji, uprawniającej do ulgowych przejazdów kolejami państwowemi.

Warszawa, dn. 15 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 526

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektora Zarządu Stadnin Państwowych, i Naczelnika Zarządu Okręgowego Lasów Państwowych we Lwowie

w przedmiocie

wypłaty nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego (kresowego) funkcjonarjuszom państwowym, zatrudnionym w niektórych powiatach województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, począwszy od dnia 1 listopada 1922 roku.

Rada Ministrów uchwaliła w dniu 23 października 1922 r. przyznać wszystkim etatowym i nieetatowym funkcjonarjuszom państwowym, których uposażenie normują ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429—436), jak również pracownikom kontraktowym, otrzymującym wynagrodzenie, nieprzekraczające wynagrodzenia funkcjonarjuszów państwowych równoległych stopni służbowych, o ile pełnią stale obowiązki służbowe w następujących powiatach województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, a to: bobreckim, bohorodczańskim, borszczowskim, brodzkim, buczackim, brzeżańskim, czortkowskim, doliniańskim, drohobyckim, horodeńskim, husiatyńskim, kałuskim, kamioneckim, kołomyjskim, kossowskim, lwowskim, nadwórniańskim, peczeniżyńskim, podhajeckim, przemyślańskim, radziechowskim, rohatyńskim, skałackim, śniatyńskim, stanisławowskim, tarnopolskim, tłumackim, trembowelskim, tureckim, zaleszczyckim, zbaraskim, zborowskim, złoczowskim i żydaczowskim, z ważnością od dnia 1 listopada 1922 r. aż do odwołania, nadzwyczajny dodatek drożyźniany w wysokości 10% każdoczesnego dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej.

W związku z powyższą uchwałą Ministerstwo Skarbu w piśmie z dnia 25 października 1922 r. № 2802/Pr. Wydz. Adm. wyjaśniło, że z uwagi na przyznane funkcjonarjuszom państwowym od dnia 1 listopada 1922 r. podwyższenie uposażenia o pewien procent od pełnych ich poborów służbowych za październik 1922 r., przy wymiarze wyżej wspomnianego nadzwyczajnego dodatku drożyźnianego (kresowego) uwzględnić również należy wszystkie dodatki procentowe t. zw. miesięczne i wyrównawcze w wysokości przyznanej za miesiąc październik 1922 r. i w ten sposób obliczony dodatek (kresowy) począwszy od dnia 1 listopada 1922 r. pod-

wyższać w tym stosunku, w jakim od tego terminu wzrastać będzie uposażenie funkcjonarjuszów państwowych za miesiąc październik b. r.

Dodatek ten obliczać należy tylko za ilość dni rzeczywiście przebytych w służbie państwowej w powiatach wyżej wymienionych, wypłacać go w ostatnim dniu każdego miesiąca z dołu i księgować jako wydatki osobowe w odpowiedniej pozycji „dodatki drożyźniane” preliminarza budżetowego.

Rada Ministrów jednocześnie uchwaliła wstrzymać, począwszy od dnia 1 listopada 1922 r., wypłatę 5% dodatku wyrównawczego, przyznanego funkcjonarjuszom państwowym, pełniącym stale obowiązki służbowe we Lwowie, przyznanego uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 września 1922 r. podaną w okólniku № 497 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1922 r. № 15).

Komunikując o powyższem proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dnia 14 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 527

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Naukowego Rolniczego w Bydgoszczy, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie Łucku, Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

przyznawania funkcjonarjuszom państwowym 30% uzupełnienia do djet przy podróżach służbowych do obszarów na kresach wschodnich.

Ministerstwo Skarbu w okólniku z dnia 21 listopada 1922 roku № 2759/D. P. Wydz. Adm. wyjaśniło, że ustalony uchwałą Rady Ministrów z dnia 10 maja 1922 r., podaną w okólniku № 467 (Dz. Urz. M. R i D. P. z 1922 r. № 12), d o d a t e k w w y s o k o ś c i 30% u z u p e ł n i e n i a d j e t n o r m a l n y c h, przysługujący funkcjonarjuszom państwowym przy podróżach służbowych do miejscowości, położonych na obszarze przyłączonym do Rzeczypospolitej na mocy traktatu ryskiego w powiatach: białostockim, bielskim i sokólskim oraz w Ziemi Wileńskiej nie został zniesiony uchwałą Rady Ministrów z dnia 29 września 1922 r w przedmiocie zmiany podziału miejscowości na klasy, podaną w okólniku № 497 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1922 r. № 15), należy uwzględniać go przy podróżach służbowych, odbytych do wyżej wymienionych obszarów w czasie po dniu 1 października 1922 r.

Nie należy natomiast dodatku tego uwzględniać przy podróżach służbowych do powiatów wschodniej Małopolski.

Komunikując o powyższem, proszę Panów o wydanie odpowiedniego zarządzenia wykonawczego i zawiadomienie podwładnego personelu.

Warszawa, dn. 19 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 528

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, i Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

żałoby urzędowej z powodu zgonu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Podaję Panom do wiadomości uchwałę Rady Ministrów z dn. 19 b. m., nadesłaną w piśmie Prezydjum Rady Ministrów z dnia 21/XII 1922 r. № 23155:

„odnośnie do żałoby władz, instytucyj i urzędników cywilnych zarządza się, co następuje:

1) czas trwania żałoby urzędowej ustala się na przeciąg czasu dwóch tygodni, t. j. od dnia śmierci 16 grudnia 1922 r. do 30 grudnia 1922 r. włącznie,

2) na wszystkich gmachach rządowych cywilnych winny w powyższym okresie czasu powiewać chorągwie o barwach państwowych opuszczone do połowy masztu,

3) umundurowani urzędnicy państwowi od VIII stopnia służbowego wzwyż noszą przez powyższy okres czasu przepaskę żałobną na lewem ramieniu,

4) wszelkie uroczystości oficjalne z wyjątkiem uroczystości żałobnych oraz przyjęcia oficjalne odpadają, jak również udział w takich uroczystościach i przyjęciach przez powyższy okres czasu,

5) urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym wszelkich stopni służbowych, o ile są umundurowani, zabrania się brać udział w publicznych zabawach tanecznych, jak również uczęszczać do teatrów, cyrków kinematografów, kabaretów i t. p. do dnia pogrzebu.

Postanowienie to nie odnosi się do obecności na wymienionych wyżej zabawach i widowiskach z tytułu obowiązku służbowego”.

Proszę Panów o podanie powyższego do wiadomości podwładnym urzędnikom oraz o wydanie odpowiednich zarządzeń.

Warszawa, dn. 21 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

OKÓLNIK № 529

do P.P. Dyrektora Zarządu Stadnin Państwowych, i Naczelników Wydziału Osobowego i Budżetowo-Rachunkowego

w przedmiocie

uzupełnienia okólnika № 309, dotyczącego dodatków za kierownictwo.

Na mocy decyzji Pana Prezydenta Ministrów, zawartej w piśmie Prezydjum Rady Ministrów z dn. 28 września 1922 r. № 16875, a powziętej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, na zasadzie postanowień § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30 maja 1922 r. (Dz. Ust. R. P. № 51, poz. 456)—do stanowisk administracyjnych w Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych, które uprawniają do pobierania dodatków za kierownictwo zaliczone zostały:

do stanowisk kierowniczych V-go stopnia służbowego-stanowisko inspektora generalnego Zarządu Stadnin Państwowych,

do stanowisk kierowniczych VI-go stopnia służbowego stanowisko kierowników państwowych zakładów chowu koni.

Warszawa, dnia 30 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 530

do P.P. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego, Wołyńskiego, Delegata Rządu dla Ziemi Wileńskiej, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Łucku, Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

wykroczeń leśnych.

Ministerstwo Sprawiedliwości wystosowało w powyższym przedmiocie pismo okólne z dn. 25 października 1922 r. № 382. II. N. 22 do Panów Prezesów Sądów Okręgowych, okręgów apelacyjnych Warszawskiego, Lubelskiego i Wileńskiego treści następującej:

„Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zwróciło się z prośbą do Ministerstwa Sprawiedliwości, by sądy pokoju w sprawach o defraudacje leśne wszystkie odpisy wyroków i nakazy egzekucyjne skierowywały do odnośnych nadleśnictw z powołaniem się na numer ich skargi.

Ministerstwo Sprawiedliwości wypowiada niniejszem następujący pogląd swój na poruszoną sprawę.

Za przestępstwa leśne, obok kar o charakterze ściśle kryminalnym (art. 624 k. k.), wymierzać należy kary dodatkowe (art. 33-a k. k.) t. z nawiązki w wysokości podwójnej wartości zdefraudowanego drzewa (art. 627 cz. 1 k. k.). Owa podwójna wartość drzewa wpływa na rzecz poszkodowanego właściciela lasu, a w razie nieściągalności ulega w myś

specjalnego postanowienia art. 627 k. k. zamianie na areszt stosownie do norm art. 59 k. k.

Nawiązka owa zawiera element kary i odszkodowania cywilno-prawnego, może być nałożoną przez sąd karny jedynie w wypadkach wyroku skazującego, jako cywilne uzupełnienie orzeczonej kary, jednak w odróżnieniu od kary idzie na rzecz poszkodowanej osoby.

Nawiązkę leśną przyznać należy z urzędu (chyba że uprawniony podmiot oświadczy, że jej się zrzeka) i ściągnąć należy z urzędu, co jednak nie przeszkadza wydaniu poszkodowanemu tytułu wykonawczego w celu umożliwienia mu egzekwowania równoległego.

Oprócz tego art. 627 k. k. mówi w części 2 o pojedyńczej wartości zdefraudowanego drewna, którą się ściąga również na rzecz poszkodowanego.

Ze względu na stosunek cywilno-prawny poszkodowanego do nawiązek, jak również i roszczeń, wymienionych w cz. 2 art. 627 k. k. należy przyjąć, że jeśli nadleśnictwo występuje imieniem Skarbu Państwa ze skargą o defraudację leśną, to może zgóry żądać doręczenia (bezpłatnie) odpisu wyroku, tudzież wydania tytułu wykonawczego, wydanie to jednak nie uwalnia sądu od obowiązku egzekwowania nawiązki do tej chwili, w której poszkodowany oświadczy, że nawiązkę otrzymał lub jej się zrzeka".

Podając Panom powyższe do wiadomości, zwracam uwagę, iż wymierzane przez sądy na rzecz Skarbu Państwa za wykroczenia leśne, popełniane w lasach państwowych, kary dodatkowe — t. zn. nawiązki w wysokości podwójnej wartości zdefraudowanego drewna (art. 627 cz. 1 k. k.), tudzież zasądzona pojedyńcza jego wartość (art. 627 cz. 2 k. k.), mogą być darowane jedynie w wypadkach, przewidzianych ustawą z dnia 4 marca 1921 r. (Dz. Ustaw Rz. P. № 26, poz. 145).

We wszystkich innych wypadkach nadleśnictwa, występując imieniem Skarbu Państwa do sądów ze skargą w sprawie defraudacyj leśnych, winny zamieszczać w skardze prośbę o doręczenie sobie bezpłatnie odpisu wyroku oraz o wydanie tytułu wykonawczego z powołaniem się na numer skargi, w razie zaś uiszczenia przez defraudanta odszkodowania Nadleśnictwo winno niezwłocznie zawiadomić o tem właściwy sąd.

Okręgowe Komisje Ochrony Lasów, występując do sądów w sprawie wykroczeń przeciw przepisom o ochronie lasów, winny również zamieszczać w skardze wyżej wspomnianą prośbę, po wpłaceniu zaś przez winnego wykroczenia zasądzonej na rzecz Skarbu Państwa grzywny (art. 255—258 k. k.) podawać o tem niezwłocznie do wiadomości właściwego sądu.

W art. 624 k. k. są wskazane okoliczności, powodujące obostrzenie kar za wykroczenia leśne. W celu ułatwienia sądom stosowania tego artykułu we właściwych wypadkach przy wyrokowaniu spraw, proszę P.P. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych polecić nadleśnictwom, aby okoliczności te były podawane w skargach, wnoszonych do sądu, oraz, aby w tym celu nadleśnictwa prowadziły podług podanego poniżej wzoru skorowidze alfabetyczne osób karanych za defraudacje i kradzieże leśne.

Proszę Panów o ścisłe stosowanie postanowień niniejszego okólnika.

Warszawa, dnia 30 grudnia 1922 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *J. Raczyński*

Dyrektor Departamentu Leśnictwa: *J. Miklaszewski*

Załącznik do okólnika № 530.

№ kolejny	Nazwisko i imię	Miejsce zamieszkania	Pozycja dziennika szkód Rok	Okoliczności obciążające w myśl art. 624 K. K.	Pozycja dziennika szkód Rok	Okoliczności obciążające w myśl art. 624 K. K.	Uwagi
1	*Koźlarz Jan*	*Wólka*	*122 20 r.*	—	*183 21 r.*	*Po raz 2-gi przed upływem 2 lat.*	
2	*Kozłowski Marcin*	"	*65 21 r.*	*Nasiennik*			
3	*Kamiński Wincenty*	*Sokołów*	*205 21 r.*	—	*30 22 r.*	*Po raz 2-gi przed upływem 2 lat.*	*Patrz Nr. 5.*
4	*Kapica Tomasz*	"	*42 22 r.*	*W nocy przy udziale parobka*			
5	*Kamiński Wincenty*	"	*78 22 r.*	*Po raz 3-ci przed upływem 2 lat*			

OKÓLNIK № 531.

do PP. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego

w przedmiocie

szybkiego wydawania zezwoleń Urzędów Ochrony Lasów na wydzielenie przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu tytułem wynagrodzenia za zniesienie serwitutów, obciążających lasy i majątki ziemskie na obszarze zaboru rosyjskiego.

W № 10 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z 1922 roku (poz. 65) została ogłoszona ustawa z dnia 10 stycznia 1922 r. w przedmiocie likwidacji serwitutów w województwach: wołyńskiem, poleskiem i nowogródzkiem oraz w powiatach: białostockim, białowieskim, bielskim grodzieńskim, sokólskim i wołkowyskim województwa białostockiego, która rozciągnęła na obszary wyżej wymienione moc obowiązującą ustawy z dnia 7 maja 1920 r. o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa

Kongresowego (Dz. Ustaw Rz. P. № 42, poz. 249) ze zmianami, wskazanemi w ustawie.

W № 30 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej z roku 1922 (poz. 239) ogłoszona została ustawa z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie uzupełnienia i zmian w ustawie z dnia 7 maja 1920 roku o likwidacji serwitutów na terenie b. Królestwa Kongresowego (Dz. Ustaw Rz. P № 42, poz. 249).

W myśl art. 7 ustawy z dnia 10 stycznia 1922 r. oraz art. 3 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. Urzędy Ochrony Lasów, powołane do wydawania zezwoleń na wydzielanie przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu, przeznaczonych na wynagrodzenie za zniesienie służebności, obciążających lasy i majątki ziemskie na terenie wyżej wymienionych województw i powiatów, winny wydawać odnośne decyzje w ciągu miesiąca od daty zawiadomienia o tem właściwego Urzędu Ochrony Lasów. Brak odpowiedzi po tym terminie ze strony Urzędów Ochrony Lasów uważany będzie za zezwolenie.

Wobec doniosłego znaczenia likwidacji służebności dla naprawy bytu i prawidłowego rozwoju gospodarstwa zarówno wielkiej, jak i drobnej własności ziemskiej, proszę Panów o niezwłoczne wydanie zarządzeń w celu jaknajszybszego wprowadzenia w życie przepisów powołanych ustaw z dnia 10 stycznia 1922 r. (Dz. Ustaw Rz. P. № 10, poz. 65) i z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. Ustaw Rz. P. № 30, poz. 239), przyczem zwracam uwagę że w sprawie likwidacji serwitutów Urzędy Ochrony Lasów winny jaknajściślej współdziałać z Urzędami Ziemskiemi. Cały tok postępowania w sprawach związanych z oddawaniem przestrzeni leśnych lub ziemi z pod lasu tytułem wynagrodzenia za zniesienie służebności, zarówno na obszarze b. Królestwa Kongresowego, jak i na obszarze województw: wołyńskiego poleskiego i nowogródzkiego oraz powiatów: białostockiego, lidzkiego grodzieńskiego, sokólskiego i wołkowyskiego—województwa białostockiego odbywać się powinien w sposób wskazany w okólniku № 414 (Dz. Urz M. R. i D. P. z 1922 r. № 5) ze zmianami, podanemi niżej, a mającem na celu umożliwienie Urzędom Ochrony Lasów przestrzegania miesięcznego terminu dla wydania decyzji, przewidzianego w powołanych ustawach.

We wszystkich tych wypadkach, gdy miejscowość i stosunki zgłoszonej do wydzielenia przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu są komisarzom Ochrony Lasów dokładnie znane, bądź na podstawie zatwierdzonego w przepisanym trybie planu gospodarczego, bądź na podstawie dawniejszych orzeczeń U. O. L. lub sporządzonych dla innych celów protokułów dochodzeń (jak np. przy sprawdzaniu projektu planu gospodarczego, wykonywaniu na gruncie gospodarstwa leśnego i przeprowadzonych rewizyj poszczególnych obszarów leśnych i dochodzeń, odnoszących się do karczunków, zalesień, nieprawnych wyrębów, lasów ochronnych) bądź na podstawie innych wiarogodnych źródeł i wszelkich innych materjałów, jakie mogą być przechowywane w archiwum Urzędów Ochrony Lasów, w międzyczasie zaś nie zaszły zadne pod względem prawnym lub gospodarczym zmiany, wymagające przeprowadzenia ponownego badania w celu odpowiedniego uzupełnienia lub sprostowania poprzednich dochochodzeń, Komisarz Ochrony Lasów może nie przeprowadzać badań na gruncie, lecz uznać posiadany materjał dowodowy za wystarczający do

dokładnego zbadania sprawy i powzięcia decyzji przez Okręgową Komisję Ochrony Lasów.

We wszystkich tych wypadkach likwidacji serwitutów na mocy dobrowolnego układu stron, gdy przeprowadzanie badań na gruncie w sprawach, związanych z likwidacją, nie jest konieczne, Komisarz Ochrony Lasów, po otrzymaniu od osób interesowanych (stron) podania o zezwoleniu na wydzielenie za serwituty przestrzeni leśnych lub ziemi z pod lasu wraz z planem odręcznym (szkicem) gruntów, projektowanych do oddania za likwidowane serwituty, po uprzedniem potwierdzeniu odbioru, winien niezwłocznie wysłać do właściwego Inspektora Ochrony Lasów odpowiednie wyjaśnienie, względnie raport, wraz ze swą opinją i wnioskiem konkretnym w celu nadania sprawie dalszego biegu.

Inspektor Ochrony Lasów, po otrzymaniu pomienionych wyżej dowodów, winien wnieść natychmiast na najbliższe posiedzenie, względnie wyznaczyć taki termin posiedzenia Okręgowej Komisji Ochrony Lasów, któryby dał możność rozpatrzenia sprawy i wydania decyzji w terminie miesięcznym.

Miesięczny termin przewidziany w art. 7 i 3 powołanych wyżej ustaw liczy się od daty otrzymania od stron przez Komisarza Ochrony Lasów pomienionych wyżej dowodów.

W wypadkach likwidacji serwitutów na mocy art. 19 ustawy z dnia 7 maja 1920 r. (w trybie przymusowym) działalność Komisarza Ochrony Lasów ogranicza się do wzięcia udziału w dochodzeniu, przeprowadzonem na miejscu przez Komisarza Ziemskiego, spisaniu protokułu, w którym umieszcza wyniki badania i powziętą na ich zasadzie opinję oraz wręczeniu odpisu powyższego protokułu Komisarzowi Ziemskiemu. Po otrzymaniu od Komisarza Ziemskiego odpisu protokułu posiedzenia Komisji Szacunkowo-Rozjemczej w przedmiocie ustalenia terenu najbardziej nadającego się do wydzielenia na serwituty, po uprzedniem potwierdzeniu odbioru takowego, Komisarz Ochrony Lasów, sporządzony przez siebie poprzednio protokuł, wraz ze swą opinją i powyższym odpisem protokułu Komisji Szacunkowo-Rozjemczej niezwłocznie przesyła do Inspektora Ochrony Lasów. Dalszy bieg załatwienia sprawy jest identyczny z tym, który obowiązuje przy dobrowolnej likwidacji serwitutów.

Miesięczny termin w tym wypadku liczy się od daty otrzymania od Komisarza Ziemskiego przez Komisarza Ochrony Lasów wyżej wspomnianego odpisu protokułu posiedzenia Komisji Szacunkowo-Rozjemczej.

Koszty związane z przeprowadzeniem badań na gruncie ponoszą a) przy likwidacji dobrowolnej strona, którą ten warunek obowiązuje w umowie, b) przy likwidacji przymusowej — obydwie strony po połowie

Proszę PP. Wojewodów:

1) o niezwłoczne podanie treści niniejszego okólnika do wiadomości podwładnych Panom organów Urzędów Ochrony Lasów, które winny sprawy wydzielania obszarów leśnych lub gruntów z pod lasu, wynikające z uchylenia służebności, traktować jako sprawy wyjątkowe pilne i ważne w celu możliwie szybkiego zwolnienia lasów lub majątków ziemskich od ciężarów serwitutowych, stanowiących jedną z głównych przeszkód w postępie i rozwoju gospodarstw rolnych i leśnych;

2) o zwrócenie uwagi Komisarzy Ochrony Lasów na konieczną potrzebę wydawania zawsze w tych sprawach gruntownych i wyczerpujących wyjaśnień i opinij, aby Okręgowe Komisje Ochrony Lasów przy rozpatrywaniu sprawy mogły bez dalszych długotrwałych uzupełnień powziąć decyzję, czy zamierzony sposób wydzielenia przestrzeni leśnej lub ziemi z pod lasu i jego rozmiary w danych warunkach są dopuszczalne ze stanowiska obowiązującej ustawy leśnej;

3) o baczne czuwanie, tak osobiste, jak i za pośrednictwem właściwych Inspektorów Ochrony Lasów, nad wpływającemi do Komisarzy Ochrony Lasów, podaniami osób interesowanych o zezwolenie na wydzielenie za serwituty przestrzeni leśnych lub ziemi z pod lasu oraz odpisami protokułów posiedzenia Komisji Szacunkowo-Rozjemczej w przedmiocie ustalenia terenu najbardziej nadającego się do wydzielenia za serwituty, nadsyłanemi przez Komisarzy Ziemskich, a to w celu dopilnowania dokładnego i zgodnego z ustawowym terminem załatwiania spraw, związanych z likwidacją służebności.

Podając powyższe do wiadomości, proszę Panów o czuwanie nad jaknajściślejszem stosowaniem postanowień niniejszego okólnika oraz niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 30 grudnia 1922 r.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Leśnictwa
J. Miklaszewski

OKÓLNIK № 532

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowików podległych Ministerstwu Urzędów

w przedmiocie

wysokości sum podatku dochodowego, potrąconego z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę od dnia 1 stycznia 1923 roku.

Na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82 poz. 550) i okólnika Min. Skarbu z dnia 9/XII r. b. L. DP 886/V zarządzam, aby pobór podatku dochodowego przypadającego wedle przepisów działu II ustawy z 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29 poz. 232) od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, poczynając od dn. 1 stycznia 1923 r. był dokonywany według skali następującej

L. p.	Roczna wysokość wynagrodzenia w tysiącach marek		Stopa procentowa	L. p.	Roczna wysokość wynagrodzenia w tysiącach marek		Stopa procentowa
	ponad	do			ponad	do	
1	2.000	2.400	0,3%	23	66.000	70.000	15,7%
2	2.400	3.000	0,4 „	24	70.000	75.000	16,5 „
3	3.000	3.600	0,5 „	25	75.000	80.000	17,3 „
4	3.600	4.800	0,7 „	26	80.000	85.000	18,1 „
5	4.800	7.200	0,9 „	27	85.000	90.000	18,8 „
6	7.200	9.600	1,1 „	28	90.000	95.000	19,5 „
7	9.600	12.000	1,4 „	29	95.000	100.000	20,2 „
8	12.000	15.600	1,7 „	30	100.000	105.000	20,9 „
9	15.600	19.200	2 „	31	105.000	110.000	21,6 „
10	19.200	22.800	2,5 „	32	110.000	115.000	22,3 „
11	22.800	26.400	3 „	33	115.000	120.000	23 „
12	26.400	30.000	3,5 „	34	120.000	180.000	24 „
13	30.000	34.000	4,5 „	35	180.000	240.000	25 „
14	34.000	38.000	5,5 „	36	240.000	300.000	26 „
15	38.000	42.000	7 „	37	300.000	360.000	27 „
16	42.000	46.000	8,5 „	38	360.000	450.000	28 „
17	46.000	50.000	10 „	39	450.000	540.000	29 „
18	50.000	52.000	11,5 „	40	540.000	720.000	30 „
19	52.000	55.000	13 „	41	720.000	900.000	31 „
20	55.000	58.000	13,6 „	42	900.000	1.200.000	32 „
21	58.000	62.000	14,3 „	43	1.200.000	—	—
22	62.000	66.000	15 „				

Niniejsze zarządzenie ma moc obowiązującą aż do uregulowania w drodze ustawodawczej sprawy potrąceń podatku dochodowego na rok 1923 r.

Warszawa, dnia 30 grudnia 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani:

p. o. referenta Józef Herman — referentem.

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 19849

Cena 1500 mk.